

GEVIS-fondens Salénare berättar

Mässman Jong från Singapore och Big Chief Hasse

Många av våra skeppskamrater i Salén var utlänningar, duktiga och plikttrogna. Själv föredrog jag utländska medarbetare framför nordiska. Många av de kockar och mässmän jag var arbetsledare för var utlänningar. Arbetsamma och plikttrogna. Från Jugoslavien, Mocambique, Egypten, Italien och Singapore. Olika kulturer. En av dem var Singapore kinesen Jong. En av de bästa. Men det gällde också att förstå andra kulturer och gjorde man inte det kunde det sluta illa. Jag var nog inte så insatt i kinesisk kultur kan man lätt konstatera.

Avbruten semester

Jag befann mig hemma i Åkersberga i slutet av juni 1981 och hade packat bilen för att åka till Malma i två veckor där jag hyrt en stuga. Förutom segling den bästa av semestrar man kunde tänka sig. Det var en söndag förmiddag då telefonen ringde. Det var *Marion Lennefeldt* från sjöpersonal-avdelningen som var i telefonen. Marion, en underbar tjej som alltid försökte lösa problem för oss sjöfolk. Nu hade det hänt det som inte fick hända, en kollega till mig ombord i "Snow Flower" hade avlidit då fartyget befann sig utanför Hawaii. Trots idoga insatser av dels tredje styrmans fru som var läkare och medföljande sin man och US Coast Guard avled Hasse i sin hytt. Hjärtinfarkt. Han som kallades Big Chief av Jong, den duktiga mässmannen från Singapore.

Marion ville att jag skulle åka ut till Japan för att ersätta Hasse. Men det är ju inte "min båt" sa jag, det är *Ville Svedlund* som skall åka. Han svarar inte sa Marion, han är på semester påstår han på telefonsvararen. Snälla kan du inte åka. Salén hade alltid ställt upp för mig så nu var det min tur att återgälda det. Kan vi göra så att jag får en vecka på Malma och i stället för att åka till Japan åker jag till Hongkong en vecka senare dit fartyget skulle efter Japan? Det löser vi sa Marion, dom får gå en man kort mellan Japan och Hongkong. Sagt och gjort, veckan därpå satt jag på ett plan på väg till Hongkong och Snow Flower. Egentligen skulle jag varit ledig några veckor till för att sedan åka till "mitt fartyg" Snow Ball " men som sjöman händer det oförutsedda saker. Det blev "Snow Flower".

Oordning ombord – bongar på driven

Ombord i "Snow Flower" var det inte den minsta ordning i Hasses papper. Eller rättare sagt, i Saléns redovisningar som Hasse skulle gjort. När man tömde hans hytt för att packa hans tillhörigheter så var uniformsskjortan kastad överbord sönderklippt då man försökt få igång pumpen. I bröstfickorna på skjortan fanns alla bongar från besättningens inköp. Jag hade ingen aning vem som köpt vad och fick gå omkring och fråga vad var och en hade handlat ur slabben. Vissa kom ihåg, andra hade svårt att minnas. Jag fick ihop en redovisning till slut och resten fick avskrivas. Efter att ha provianterat, rättare sagt, kompletterat, var det dags att avgå till Guayaquil i Ecuador. Resan dit skulle fyllas av arbete med att ordna upp i redovisningar och få struktur i jobbet. Jag skulle mönstra av vid ankomsten Guayaquil. Det skedde den 12 augusti.

GEVIS-fondens Salénare berättar

Skräckslagen mässman

Proviantförrådet skulle inventeras. Där var det rörigt värre. Jag hade hela personalen till min hjälp, dels för att inventera dels för att städa upp förrådet. I synnerhet mässman Jong var en klippa. Nu kommer vi till poängen i denna story. En tidig morgon satt jag på mitt kontor och försökte få ordning på roran som den gode Hasse lämnat efter sig. Jag ville ju att allt skulle vara rätt då Ville löste av mig en tid senare. Vi rullade lätt i dyningen och jag hörde en dörr slå igen nere i Belsen-gången där bland annat tvättstugan låg, samt ett par hytter. Plötslig dyker Jong upp på kontoret och ser skräckslagen ut. Hörde du en dörr som slog igen frågade han? Jo, det är nog Big Chief Hasse som spökar svarade jag. Jag trodde Jong skulle svimma. Tidigare när vi städade kylarna hade vi hittat en uniformsknapp som Hasse tydligen hade tappat. Jong frågade om det var min? Nej, det är nog Hasses sa jag.

Det spökar ombord

Strax efter frukost blev jag uppkallad till kapten. Namnet i sjöfartsboken är nästan oläsligt men jag tror det är Gustafsson som var kapten. Han sa att mässman Jong önskade mönstra av i nästa hamn. Varför det frågade jag? Jo, han tror att Big Chief spökar ombord och att du trodde det också. Jag skojade ju bara med Jong, inte är det något spöke här inte. Men nu är det så att Jong inte vill stanna ombord och jag låter honom mönstra av i Guayaquil. Vi får försöka få tag i en ersättare där. Mitt skojeri med den duktige kinesen Jong slutade inte bra. Som ersättare kom en ecuadorian, en indian som inte var i närheten av samma yrkesstolthet som Jong. Jag kom att segla med ersättaren i ett annat fartyg och han var inte i Jongs klass kan jag lugnt konstatera. Jag skulle aldrig få segla med Jong igen och det var jag den förste att beklaga.

Mässman Jong och mch Devrer
surrar inredningen inför oväder

Skämta aldrig med en kines

Historien slutar inte här utan på Norrlandsgatan 15 i receptionen till Salénhuset. En tid senare ringde man från receptionen till LAN, det vill säga *Lars Aron Nilsson* och meddelade att det fanns en urna att hämta. Han i sin tur ringde till sjukavdelningen och sa att Hasse var i receptionen och kunde hämtas där. Så var det med denna historia, en tragisk sådan. Men Jong fick ett nytt spökfritt fartyg men våra vägar korsades aldrig mer. Min slutsats är; - Skämta aldrig med en kines. Det kan stå dig dyrt.